[Benedykt Bornstein]

~~Arystoteles~~

Metafizyczny = niedany w doświadczeniu (niezjawiskowy) (podmioty stosunków i działań)

Pozytywizm = tylko zjawiska, tylko doświadczenie

(Brent., Aryst.

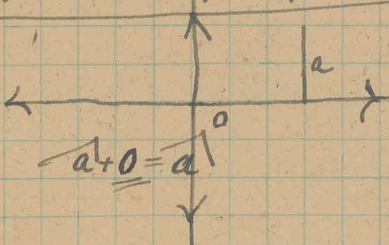
Francesco Maurolico (włoch, XVI w.), „twórca metody indukcji od n do n+1.

Logika dialektyczna a logika matematyczna

Sądy syn. analit. a sądy synt. a priori

Pojęcia ogólne, czy istnieją ich przedmioty?

1) (Barwa węgla). – 1 wraż.
2) Poczerniona [illegible] – 5 wraż.
3) Zobaczyć węgle – poznać. umysł.
ten (a<b=(a+b=b).

[illegible]

Norwid: „Ponad wszystkie wasze uroki,
Ty, poezjo, i ty, wymowo,
Jeden – wiecznie będzie wysoki:
Odpowiednie dać rzeczy słowo!"

(Met. [illegible])

Metaf. nowożytna a metaf. w ogóle.

I [illegible] metafizyka! Co to jest metafizyka? [illegible]

~~Odpowiedzieć na to pytanie oto cel naszych wykładów. A [illegible]~~

~~Czy to jest nauka?~~ ~~Czem jest ten cudowny twór ducha~~

Jeśli uważaliśmy ją za najwyższą z nauk,

~~[illegible]~~, [illegible] w cel [illegible] najpierw

najwyższej [illegible]

~~z~~ umysłu twórczego, dążącej do poznania istoty rzeczy, [illegible]

życia, [illegible] najwyższych [illegible], zasad bytu

lekceważąca, [illegible]

i zasady życia, przez innych traktowana jest ~~[illegible]~~

jako mrzonka nie dająca się nigdy zrealizować, a

~~[illegible]~~ jako której jednak człowiek wyrzec się nie chce w swej pysze

ufny że sprosta jej zadaniom i że zagadkę bytu ~~[illegible]~~

[illegible]

~~[illegible]~~ niedostępną dla jego umysłu. ~~[illegible]~~ umysł jego

rozwiąże jej zagadki [illegible] prawdy [illegible]

myśli czy gdzieś dotrze do głębin rzeczywistości ~~[illegible]~~.

~~Pierwsze więc pytanie jakie tu postawić musimy jest takie oto: Czy~~

~~metafizyka jest możliwa jako wiedza,~~ obiektywna, czyli ~~[illegible]~~

~~prawdziwą, czy też~~ prawdę bezwzględną, obiektywną, ~~[illegible]~~

~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ pewni że [illegible], [illegible] które się jednak będzie

[illegible] wogóle, ale w zagadnieniu i w gł. myśli [illegible] i [illegible]

~~[illegible]~~

~~Kant [illegible] [illegible] Bergson~~

Metafizyka nauka

(Istota, sens, porządek nauki)

Specjalna nauka

Metafizyka, ontologja: (jedność nauki) w niej istnieje

Filoz.

Metaf. jako ars inventiva ÷ wskazanie praw (struktur) najogólniejszych, tłumaczących. Metoda ich odkrycia

Przedmiot

Jedność nauki

2) Cel metaf. — metafizyka jako nauka najwyższa [illegible] logice analogji. Odrzeczywistość [illegible] filozofji. Najprostsza nauka. Nauka [illegible] w filozofji. Teorja bytu (świata)

1) Metaf. a nauka. Czem jest wiedza metafizyczna. Czy to nauka. Mathesis universalis

w procesie nauki.

3. Filozof. jako ars inventiva (jako [illegible] wyniku)

4. ~~Metody metaf.~~ [illegible] Pneuma [illegible]

~~[illegible] Kant [illegible]~~

~~[illegible]~~

I. Metafizyka w stosunku do nauki ścisłej

(mat. świata)

(jedność nauki)

(świat absolutny)

Metafizyka jako nauka o zasadach bytu świata

(Kant)

Metaf. a ontologja (Tożsamość słów)

Stos. do nauk filoz.

1) najwyższa ~~nauka~~ wiedza — niemożności jej osiągnięcia

2) wiedza o prawdziwej naturze bytu — oderwana od rzeczywistości, ~~(empiryzm)~~ fantazja

3) wiedza objektywna — osobiste przekonania

V nauka, wiedza objekt. nienaukowa

subjekt. pogląd. - ~~XXXX~~ osobiste przekon

poezja pozje — estetyczne

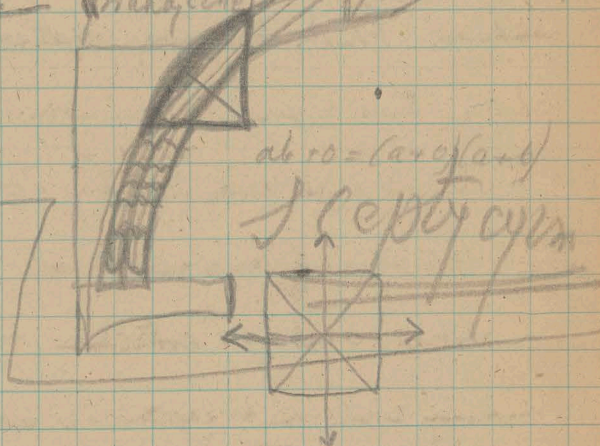
hipoteza pogl. prakt. życiowa wartościowe praktyczne

Przedmiot metafizyki

Kant, Bergson

nie objektywny

charakter

ab + c = (a + c)(a + b)

Sceptycyzm

Fr. Al. Lange.

Pragmatyzm

~~Kant~~

~~Bergson~~

Kant

Bergson

Co to jest metafizyka? Jedni uważają ją za mądrość najwyższą, za szczyt mądrości, w jakiej wyraża się potrzeba umysłu ludzkiego w dążeniu do prawdy ostatecznej, do poznania istoty rzeczy, zasad bytu i sensu życia. Inni traktują ją lekceważąco, [illegible], jako mrzonkę nie dającą się nigdy zrealizować, [illegible]. Ufni w potęgę ludzkiego rozumu żywią nadzieję, że umysł ludzki zdolny czy zdolny dotrzeć do głębin rzeczywistości, odpowie na pytania dręczące ludzkość myślącą od początku jej istnienia, — że pozna prawdę ostateczną, prawdę bezwzględną, objektywną — pewnie że nie całkowitą, lecz taką, która się przez rozwój będzie i wzbogacać, ale w zasadzie, w głównych swych rysach prawdziwą i ostateczną.

Tak myślą jedni o metafizyce. Inni, przeciwnie, traktują ją z lekka, a czy to wyraźnie czy nie, uważają ją za mrzonkę nie dającą się nigdy zrealizować, bo zasadniczo przekraczającą zdolności ludzkiego rozumu, mrzonkę, której człowiek jednak wyrzec się nie chce, ufny w swej wierze w potęgę swego rozumu. [illegible] z jednej strony, [illegible], z drugiej zaś. Według nich cel metafizyki nie tylko jest chimeryczny, jest przy tem pusty, wysoce nieekonomiczny: [illegible] siły [illegible] wspólnej wartości na poznanie głębin rzeczywistości, kiedy tyle jest jeszcze do poznania [illegible], tyle rzeczy potrzebnych i użytecznych.

Celem naszych wykładów będzie wykazanie, że prawda jest po stronie pierwszych, po stronie tych, co z pośród przekonań wyższej umysłu ludzkiego, [illegible] metafizyki [illegible] sięgnąć po poznanie najwyższe.

W Pojęcie metafizyki.

Ale przedewszystkiem musimy rozpatrzeć cały szereg poglądów na istotę metafizyki, zawartych między przy[illegible] [illegible]

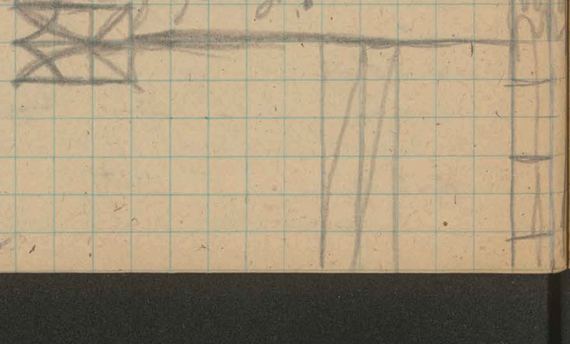
Zaczynamy od poglądów najbardziej sceptycznie zapatrujących się na zdolności poznawcze naszego umysłu, [illegible] przechodząc z kolei do tych, które pozwalają nam z większą ufnością patrzeć [illegible] na moc zdolności umysłowe i nawiązaną z tem roztrząsany problematy poznania metafizycznego. [illegible] wyżej wspomniane, [illegible], zajmiemy się problematem teorjopoznawczym, będziemy traktować o teorjach poznania metafizycznego.

Sceptycyzm

Hume

Kant

Bergson

Sceptycy Conte 4 Bezpośrednie części

Hume i rozum i dośw. Rozum niepewnoma[illegible] Conte

(fakt, przyp.) Rajon, elem. Realny elem.

Kant. – przyjmujący przedmioty w jedności. Lecz tylko fenomenalny, źródło fenom. Kanta.

~~[illegible]~~ Rozumowa. S w sobie nie możliwe.

Lange Rozumy – miałe, rozum [illegible], rzeczy – wyraz [illegible], konwencjonal. – rozum najpr. [illegible] prawdy

Neokantyzm, pragmatyzm

Bergson

moralne, prakt., estet. [illegible] metaf.

Sprzeczna zapatrywaniami, tak Bergsonowie zbliżają się, jeżeli chodzi o możliwość i wartość metafizyki.

Podział metafizyki.

Wysok. [illegible] wartości kulturalny, światopogl. metafizyki

pour Kanta

[lub specie aeternitatis]

~~Lange~~

Krytyka Scept. Kanta i Bergsona

/ Hume /, Kant, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ /, Bergson (intuicja)

Mechan. metaf.: ~~Mec.~~ spisk Lange, prakt., moralny Kant (fragment)

nie. metaf.

Metaf. spekul. Metaf. spek.

ponad [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Metaf. wiedz. pełni, głębi

Podział ~~metaf.~~ Arystoteles

Podział metaf. (ontol.)

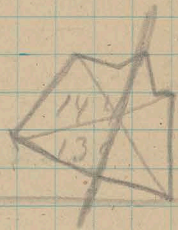
Metaf. skończoności. Metaf. nieskończoności

Metaf. skończoności a nauki.

Kategorje ‡ nauki

Tożs. i różność. Pojęcie analogji. Fizyka a metafizyka

quadam
Sub specie aeternitatis

Hume, Comte, ~~Kant (ks. II)~~, ~~Bergson~~ – wniosek dla obu met.

a) bronić rozumu — Kant — wniosek!

b) bronić bezp. pozn. — Bergson — atak na rozum. ~~atak na intuicję~~ met. pozn. (źródła) (nie bardzo wiem) lecz ‡ przekł.

Niemożl. charakt. met. absolut. z niespek.

1) estet. Nordkantyzm

2) moralny Kant

3) praktyczny

Krytyka Kanta ~~nie mit. ...~~

Lecz jest druga jeszcze met. ... met-a skończoności.

Ontologja jako nauka o bycie współnym — Kat. – zasady

Metafizyka i

Rzeczywidzialne i niezmysłowe

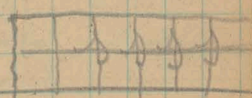
~~27 Fedon~~

§27. „Dusza dąży do tego, co jest czyste, wieczne, nieśmiertelne, zawsze jednakowe." (dusza poznaje [illegible]) — ~~[illegible]~~

§28 „Fedon"

„Dusza jest w najwyższym stopniu podobna do tego, co boskie, nieśmiertelne, myślą tylko uchwytne, nie podlegające rozkładowi, niezłożone i niezmienne, ciało zaś do tego, co ludzkie, śmiertelne, nieuchwytne myślą złożone, ulegające rozkładowi, zmienne, niejednakowe.

Struktury:
1) rozumienie (11: 10...)
2) podziałowe genery (el. przechodnie)
3) 4 elementy:
Struktury bieg - dualne.
5) str. dualne
~~4) str. dualne~~
5) a < a' - dialnie
6) [illegible] (10)
7) a < a
8) średnie neutralna
9) analogiczna

Hume. ~~Empiryk~~ i sensualista. Ale ~~[illegible]~~ się i ~~[illegible]~~ (odstępstwa w) ~~[illegible]~~ kier. racjonalist. Dwa rodzaje pozn.: 1) realne, — ale niczego nie rozumiemy nic (pojęcia przedm. i wielkość i liczba) ~~2)~~ 2) racjon., ale nie realne. Ad 1) same fakty i ich następstwa posługujemy się spostrzeżeniami, nic nie rozumiemy, = pozytywizm.

~~Kant [illegible]~~ Wniosek Hume: ograniczyć badania do przedmiotów, które odpowiadają ciasnym pojęciom ludzkim.

„Wyobraźnia twórcza — poetom, mówcom, kupcom i politykom — sztuka

Ad 2) jedynie wielkość i liczba i nie da się rozszerzyć poza tego granice (definicje i wzory)

A więc w ogień z nim, a przez agnostycyzm i intuicję

~~Kant~~ , Hume i Comte

Trzeba bronić: 1) rozumu 2) bezp. poznania

1) Kant. Aprior. poznanie – Kopernik i fenomenalizm. Niemożność metafizyki transcendentnej, jako nauki.

Nienaukowa metafizyka – estetyczna, prakt. (pragm.) – Bergson

Błąd podst. Bergsona świat całej – to świat ilości i nauk

mat.: jednostek : stałości : ilości

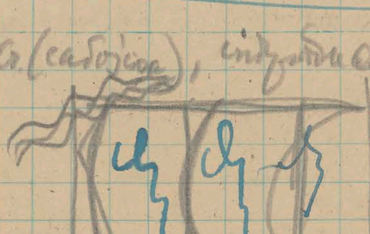
całki i różniczk. jakościowe

r. wynik ciała i ruchu

ustaleni, ujednorodni (restabilizuje, zabstrahuje, rozkawałkuje (niecągłość)) n. cz. stałość · nie ujm. całości · ułożoną.

Brzoz: ruchoma, ciągła, konkr. (całościowa), indywidualna, jakościowa

Wkład, budowa, wyrafinowana, organizacja

6

Ontologia] O przedmiocie ogólnie

Arystoteles ~~Metaf.~~ Nauka o bycie ogólnie (Nauka
o ~~zasadach~~ rodzajach, o sposobach bytowania, ~~o~~
~~kategorjach~~, ~~[illegible]~~ (substancja, cecha i t.d.)

o Kategorjach, ~~[illegible]~~ Najogólniejszego

I Kategorjalny = nie mnogościowy (wyj. kateg.)

II Kategorjalny = ogólne kategorje — [illegible]

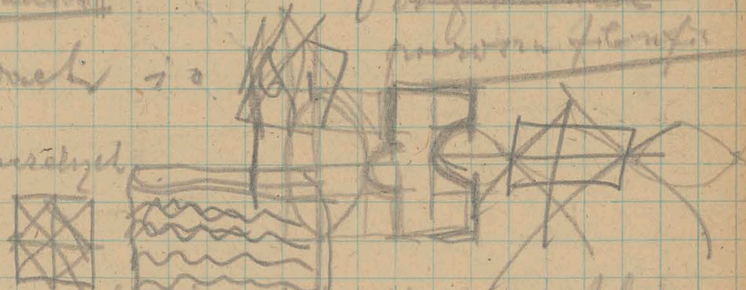
Metafizyka jako ontologia uniwersalna = Kat. uniw.

Poznanie uniwersy = ~~[illegible]~~ a więc filozoficzne, ~~[illegible]~~
przeciwny wiedzy naukowej
~~[illegible]~~
pierwsza filozofja

Jedność nauki

Nauka o zasadach i o [illegible]

zasadach naczelnych

1) Nauka o rodzajach bytowania = Kategorjologja = Ontologja

2) [illegible] " ogólne = Kategorj. uniwersalna | [illegible] i [illegible]

3) Przyjąć analogję i zasadę zachowania formy

4) Ontologia a nauka — Thomson

5) Stosunek pozytyw. do ~~metafiz.~~ filozofji jako ontologji (nauki o bycie ogólnie)

Stos. krytycyzm — Powrót do metafizyki

6) Kant Prolegomena. [illegible] [illegible] [illegible]

Jedność nauki, jedność filozofji

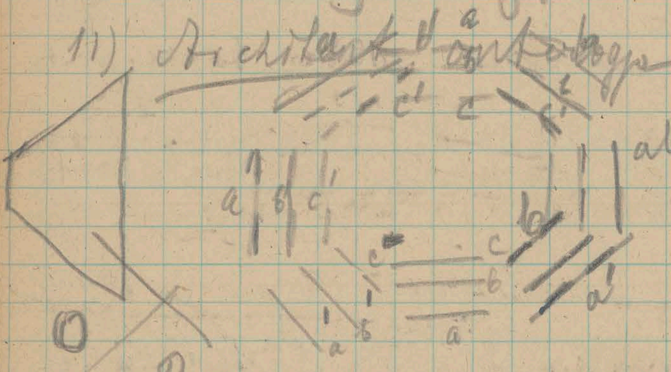
7) Przedmiot filozofji metafizyki = ontol. = Kategorjol.

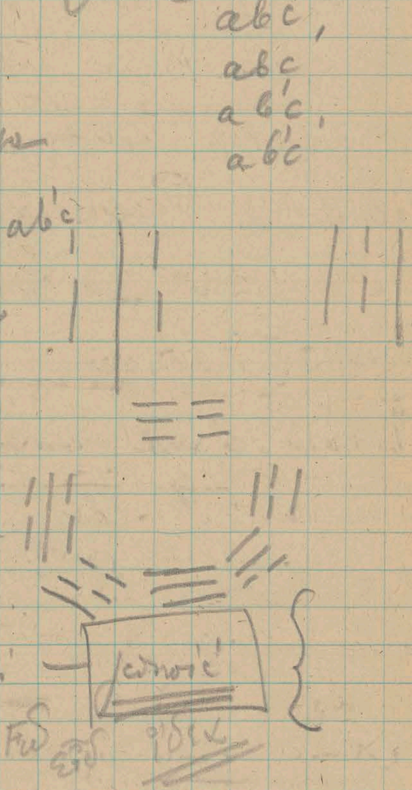
8) Stos. metaf. Kategorj. do metafizyki transcendentnej (metaf. idei, met. całości

9) Ontol. Koncepcja metafizycznej.

10) Odr. tej koncepcji

11) Architekt. ontologji

2 pojęcia dogłębności

1) dogłębny — przeciw. fenom.

2) dogłębny — przeciw. zewnętrzn.

3) Arystoteles

4) Met. jako nauka unin. = ontologja

2.2 Formy

5) Analogja Kat. Kosm. i różn. — rach. i ...

Thomson thomson

6) Met. a nauki Pozytywizm Krytycyzm (Kant)

7) Najwyższe jedność — metaf. ...

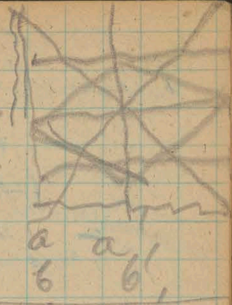
8. Podział metafizyki.

1) Nauka o Zasadach   7   Dialek =

Aryst a) jednej ziasady   Sięgające do jedni

Kategorji regjon   S

b) Zasady umie. Arystoteles

Wrodzony instynkt filozoficzny szukania jedni (i analogji)   Prądy

pierwotne. Mana, orenda.   Struktury   Precisy

Hilozoizm. Vina. Uniwersalizm. Anaksym

Grecy. Szukanie jedni

Pitagoras. 10 przeciwieństw. Między Anaksagorasa

Heraklit. Przeciwieństwa w walce. Harmonia. Łączenie i rozłączanie

[Metafizyka dialektyczna]

Platon. Odkrycie świata idei. Najwyższe odkrycie

przejęcie.

Filozofie: świat elem pomarszczonych = świetnie rzeczywistości. Apriori

1) Jedność i dwójka nieokreślona 2) Fileb. Dyalektyka Ignorancji

jedność i wielość

granica i nieograniczoność

rodzaje i gatunki

3) Rozwinięcie 1 – 2 – 4 – 8

Logika arytmet. i geometr.

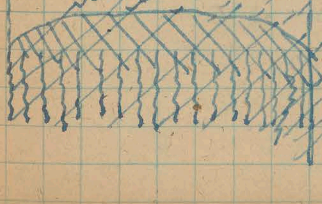
Momenty geometryczne.

Metoda metafizyczna

Przejście do logiki matem.

Poruszanie zasad –

od rzeczy do rzeczy filozofii

Styl, rytm metafizyki

Odzwor. elem. stosunki ideal., Hr., Dichotomja.

Dzielność i wyrażenie elem. w log. i geometrycznej.

3 rzym. i specyfikacje — Równol. dziedzin — Kant, Hegel

Struktury (6) — Stwór i ∞. w metaf.

odróżnienie — (Logika — Ontol. — Metafizyka)

Naukowa jedność univ. Sinteza matemat.

Geom. log. a Geom. analit.

Stosunek do nauk poszczeg. Ars inventiva. Mat. st. i mat. ...

II Geom. log. a analit. Stos. dziedz.

Zwrócenie Logika — Ontol. — Metafizyka. Geom. log.

Podział metafizyki: Struktury, Stosunek Ars inventiva

Platon, Descartes, Leibniz, Hegel, Wroński.

Fenomen

Geom. analit. a geom. logiczna

Równol. dziedzin

Metaf. właściwa

nie treść, lecz jak — nie mówię o treści kategor. — nie liczbowa, lecz logiczna

Struktury

Architektonika

Struktury. Dział metafizyczny. Transcendentalizm dziedzin bytowych

Stos. do nauk poszczeg. Transcend. poza dziedziną. Ars inventiva

Dział geom. log.

Kant

1) Jedność system. zasad

2) Uniw. " "

Mat. wiel. jakościowe

(Hegel)

9/5, 10 — absolutna

21 metaf.

dualna, St. do nauk poszcz. Ars inventiva

Budowa analit. dziedziny

Ograniczona: pycha, zarozumiałość, fanatyzm

Be B

(Teleologia)

Metafizyka a świat realny

Met — ont — aksjol.

Metafizyka — oderwana od rzeczyw. [illegible] rzeczyw.

Sokr. I matematyka. Kant — 3 znaczenia. Dwa pojęcia

metafizyki. Metafizyka immanentna jest ontologią uniwersalną.

Ustrój, (organiz. zagadnień) architekt. uniwersalna. Logika, logika algebr. — nie wystarcza

Logika (jakościowa) geometryczna. 3 struktury. Zasada zachow. [illegible] Meta[illegible]

I. Struktura 4 [illegible], 5 [illegible] Dzieło i [illegible] [illegible] — 5 kategorii

Dualizm — struktura 10 [illegible]. Logika szeroka Hegel — triady. 2 sytuacje

Struktura [illegible] i metafizyczna (architektury) Aksjolog. 0 i 1. Zawiść, embryon

Przebieg, [illegible] [illegible] — [illegible]

[illegible]. Bezprzedmiotowość; brak oporu, brak [illegible] brak ruchu,

brak [illegible], brak moralności, [illegible], apatia, anarchia

Kąty, barwy, (przyczyna) [illegible] elementarne, gamy (amoralna) — [illegible] [illegible] [illegible]

Kolistość i [illegible] bytu (analog. [illegible]) [illegible] życie i śmierć

Monizm [illegible] — szkodliwy — jednostronność, ograniczenie, (ciasnota) [1 – 2 – 9]

[illegible] [illegible], fanatyzm

metaf. — [illegible]

$1\ \frac{9}{8}\ \frac{5}{4}\ \frac{4}{3}\ \frac{3}{2}\ \frac{5}{3}\ \frac{15}{8}\ 2$

I. Metaf. = ont. = kateg. Wyjście z logiki matem. ~~…~~ Powstała 100

Lat temu. Teraz ~~Cała~~ filoz. ulega zmatematyzowaniu, wszystkie nauki ścisłe.

Kant a metafizyka. Matem. jest wzorcowa (wzorcem Kanta). Matem., mat. fizyka, mat. metafizyka.

Strukturę ontolog. Geometria jakościowa. Geometria ontologiczna.

Archeogram.

Metafizyka a nauka.

Pojęcie metafizyki na szczytach filozofii greckiej. Określenie Arystotelesa. Pojęcie zasady: zasada jako ~~[illegible]~~ ~~pierwsza~~ [illegible] i ~~bytu~~ jako podstawa bytu. ~~Uniwersalność jej [illegible]~~ Metafizyka ogólna — ontologja. ~~[illegible]~~ Funkcja jednocząca tej pozytywnej metafizyki: 1) sprowadzenie wielości zjawisk do ~~[illegible]~~ zasad — ~~[illegible]~~ i 2) zjednoczenie wiadomości w tych wspólnych zasadach: zasady poziome i górne. Zjednoczenie pierwsze oparte jest o zasadę analogji, i uniwersalizmu, zasadę formy bytowej. Ta funkcja jednocząca a nauka: f. f. Thomson. Porównanie nauki i metafizyki.

Jest możność wyboru zasad uniwersalnych? Metoda: wyjść z jednej dziedziny i zuniwersalizować ich zasady. Z jednej dziedziny. Z dziedziny opracowanej [illegible], a więc przedmiotem z ~~[illegible]~~ matematyki wzgl. logiki matematycznej.

Niektórzy użyli twierdzeń [illegible] metody matem. w metafizyce: Kant i Bergson. ~~Kant [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] metaf. [illegible] —~~ Druga cecha metaf.: jej [illegible]. Czy matematyka, która stara się zastosować tak wspaniale w fizyce, może użyczyć i metafizyce, do tego metafizycznego, prawdziwego. Obie matem. dla Kanta, jak i dla Hume'a — to nauka o ilości i wielkości, przedmiot i ilości ~~[illegible]~~ wielkości Kant pojmuje jako oparte o [illegible], czasie, ~~[illegible]~~ według Kanta [illegible] dziedziny, do których ilości i wielkości nie [illegible], np. do dziedziny etyki lub metafizyki, których przedmioty są metaempiryczne. A więc metoda matemat. w metafizyce jest niemożliwa, [illegible] [illegible] może być [illegible] (a w najlepszym [illegible] — matem.), więc metaf. nigdy nauką być nie może. — Ilość i wielkość, to są momenty oparte o [illegible], a [illegible] [illegible] świata, do dziedziny przedmiotu bytu, ~~[illegible]~~ do jego [illegible]. Uniwersalność [illegible] według Kanta — dotyczy tylko świata zjawisk, [illegible] jest dla świata rzeczy samych w sobie — jak to wynika z t. zw. Kopernikańskiej [illegible] Kanta. A więc [illegible], [illegible] w [illegible]. [illegible] — [illegible] do przedmiotu bytu i jego szczytów osiągnięcia, osiągnięcia matematyczne są obce [illegible] o naukach tak niewątpliwe, jak etyka i metafizyka. Metafizyka zatem nigdy nie może stać się nauką.

Bergson. Matem. ilości — metaf. jakości

Nieporozumienie – błąd, dot. pojęcie matematyki. ~~Metom~~

Matematyka jakości – jej początki. Geometrja jakości. Algebra jakości dla uwal. Struktur uwiel.

Jak ją wykorzystać dla metaf., dla ontologji. Wychodzimy z geometrji – której algebra nie wystarcza. Kategorjalna geometrja jakościowa.

Jej zalgebraizowanie, jej zlogizowanie (Kat. geom. – alg. logiczna) itp.

Jej zontologizowanie. ~~Geometrja filozoficzna jako metoda naukowa~~ ~~ich ... (naukę którą kat. z filozofji)~~. ~~Metafizyka specjalna~~. Metoda archeoskopowa.

Geom. filoz. jako metoda naukowa.

" " metaf. specjalnej (zasad ostatecznych)

Descartes, Leibniz, Hume

---

2 cechy sądów syntet.:

1) rozszerzają poznanie

2) poznanie rzeczy przedmiotowe (a więc nie defin. nie konwencje)

Jeżeli zaliczamy E do S syntetycznych, to musimy na podstawie intuicji, a więc przedmiotu

Sądy konieczne, to powszechne a więc <

a+b

Sądy syntetyczne a priori.

Poznanie a priori a poznanie doświadczalne [Logika i doświadczenie. Odkrycie przez Platona świata rozumowego, myślnego, jako prawzoru świata rzeczywistego (Idea, rzecz. / Dobro, mowa) (wzór. symbol)

Megaryty i Stilpo, jako przedst. analit. charakteru myśli logicznej. Empiryzm

Panowanie syntetyczne zasady tożsamości uniemożliwia poznanie. Sądy analityczne

Kant. Dekartes confusement przedmiotem Kanta. Sądy wyjaśniające tylko. Hume-a

sądy logiczne i matematyczne. Empiryzm. Sylogizm; Sądy analit. w logice matem.

Czy logika posiada także tylko poznanie niezmiennicze? Platon — Kant.

Co to znaczy, że pewne związki dane nam w naszym umyśle t.j. a priori. Czy trzeba je przyjąć jako wszystkie*, czy też są one sprawdzalne. Oczywiście, że są sprawdzalne; sprawdzalne przedmiotowo: to przedmioty-pojęcia wykazują nam te relacje.

* że w ten a nie inny sposób powinniśmy myśleć, możemy wiązać.

Oddzielenie w sądach konkretnych: analityczne i syntetyczne.

Trzeba nawrócić do rozumienia Descart. „liaison de nécessaire" i nieomylnej < dis wiecz w pojęciu oddzielić sądy synt. od analit.

(wszystkie ...)

I Czy w pojęciu naszym (przedmiotu) < dis S

II Czy w przedmiocie. < dis S

[wzgl. Idea completa]. pojęcie przez ...

2 stopnie poznania

Sądy konieczne i przypadkowe. Zakres sądów koniecznych. (Logiz.

Megarycy, Stilpo. Empiryzm. Racjonalizm) Sceptycyzm (schol. novi). Platon. Kartezjusz. Leibniz. ~~Ko~~. Hume. Kant.

Praedicatum inest subjecto.

Sądy rozszerzające, rozszerzają czegoś nieznanego.

(Sąd, który był syntetyczny — po poznaniu może też stać się analityczny. Tworzy się całość pojęciowa złożone (coś rozszerzonego))

$a + b + c + d + \ldots = a$, gdyż

$b < a$
$c < a$
$d < a$

proste

[illegible]

Czy sąd synt. a priori to ~~[illegible]~~ jest sąd, w którym

Orzeczenie związane jest w sposób konieczny z podmiotem

bo jest zawarte ~~[illegible]~~ w podmiocie nie będąc zawarte się w

~~[illegible]~~ podmiocie poznającym.

Pojęcia ~~prost~~ [illegible] i Pojęcia [illegible]

(Logika, matematyka).

$$P < S = (S = S + P)$$

$$ab < a = (a = a + ab)$$

$$\hat{a} + b + c + d + \ldots = \hat{a}$$

de

$b < a$
$c < a$
$d < a$.

a b
a+b

Gesamt Begriffsganze

V. idée complète
pojęcie całościowe
lepiej: całość pojęciowa

{3}

$a < x$
$+\ b < x$
$a + b < x$

$P \lessgtr S$

$ab < a$

$ab < a + ab <$

ab
a

$ab < a + ab$

$a + b + c + \ldots\ a$

Kz.

1. Sądy anal. a sądy synt. – {apriori, aposter. – nie dają
2. Przedmiotowe uzas. s. synt. a priori Kon[illegible]
Akustyka
3. Ich. uzasadnienie realne.

~~nominalne, czyli raczej słowne~~
Definicje konwencjonalne – sądy analit.

a może i sądy przedmiotowe np. w jaki sposób

sądy przedm. mogą być pozorne i konwen. [indukcja nie tylko / ale także [illegible]]

Sądy syntetyczne a priori

2 rodzaje poznania: przypadkowe, ~~nie~~ niekonieczne i

konieczne, — racjonalne

~~Doświadczalne~~ typowe — I opiera się na doświadczeniu

wszystkie ni. kon. i powszechne

Nie konieczne i nie powszechne — Przyczyny. Indukcja niezgodna

II Konieczne ~~[illegible]~~ np. w dziedzinie logiki i matematyki

~~Nieprzedmiotowe~~

2) Analiza pojęcia

~~1) Doktryny Konwencjonalne~~. Hume — Russel. Matematyka

nic nie mówi o świecie. Nieprzedmiotowe

Czy jednak nie może być wiedza a priori i a przedmiotowa

Platon. Założenie, że prawa przyrody są prawami najwyższymi

wzór, dający się odszyfrować a priori. A priori pretendują

do przedmiotowości. ~~Kant~~ Descartes, Leibniz, Racjonaliści, Kant

a nawet realiści

(Konstrukcja v [illegible])

Przedmiotowość a natura

Sądy apriorystyczne = sądy kon. i powszechne

Sądy apriorystyczne przedm. = sądy przedm. konieczne i powszechne

~~To sądy konieczne i powszechne i przed~~

Czy mogą być sądy konieczne i powszechne nie polegające

na analizie pojęć? a więc nie wyrażane ~~w~~ w sądach analit.

Jeśli tak, to byłyby to sądy syntet. ale a priori

Czy mogą być sądy kon. i ogól. — pozadoświadczalne:

Kant jego teorja sądów analit. i syntetycznych.

Wg Kanta: sądy ~~analityczne~~ log. formalne — są analit.

Wniosek: sąd ~~to~~ powszechny po utworzeniu, i w stanie gotowym, in statu essendi — jest analitycznym.

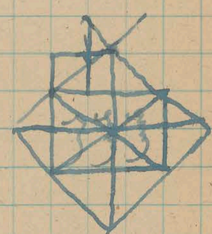
Podział sądów na analit. i synt. — dotyczyć może tylko stosunku S do P przed ich ustaleniem, przed utworzeniem [illegible].

treść prosta — treść złożona

Pojęcia proste i złożone w sensie rozwoju tego samego pojęcia

Pojęcie zawierania się P w S u Leibnitza (idea completa)

Pojęcia [illegible] i [illegible] (w 1 zeszyt logiki)

O sądach syntetycznych a priori

1. Znaczenie tego problemu dla teorii poznania: (źródło) pochodzenie i granice i (wartość) naszego poznania. (Powstanie zagadnień tej w sądach.) Już w starożytności (Platon) odróżniono dwa

rodzaje niższego i wyższego rodzaju: konieczną i powszechną —

racjonalną i przypadkową empiryczną.

Do Natury wiedzy empirycznej (czyli a posteriori) — dotyczy wszystkiego, lecz i dotyczy wszystk.

Indukcja typowa — wyrażenie, niepewność! Uogólnienia wszystkie (Hume)

Sądy (ogólnie powszechne) szczegółowe. Takie sądy to są syntet. a posteriori.

Natura wiedzy koniecznej i powszechnej: matematycznej, logicznej. (czy tylko?)

~~Wynika ona z~~ ~~Płynie ona z pojęć~~ Jakie jest jej źródło? Czy empiryczny

wnioski tylko innej na materię: Hume. Stosunki między pojęciami. Pojęcia

sami ustanowiony (def. konwencj.). Russel — ten sam pogląd wyraża.

A więc sądy takie są to sądy ki powszechne ~~od~~ pozostające w obrębie

świata pojęć i stosunków między nich przez zastosow. zasad logiczne. I to

sądy z pojęć — bez znacz. przedmiotowego. (Mat. nie zawiera nic nowego) ~~Podobnie w to~~ Podobnie (~~nauka~~ ... a priori)

sądy z analizy pojęć. Takie sądy to są analityczne. Według Hume'a:

a) ~~sąd~~ albo z doświ. — (realne lecz) niekon. i niepowsz. Argumenty Hume'a.

b) z pojęć, Kon. i powsz, lecz nierealne, nieprzedmiotowe.

Tak głosi pozytywizm w XVIII w i tak w XX.

Postawa krytyczna: czy niema różnicy Cov. i gorsz, a przytem przedmiotowej.

Platon. Uświad. sobie apriorycznego źródła praw świata. Łączenie i rozłączanie — jako źródło powstawania. (nie analiza pojęć, lecz synteza) Mit platoński. Niezależność a priori pojęć. od doświadczenia. —

Średniow. Platon przedst. podkreślał, że przedm. są K. i gorsz. są syntetyczne.

Kant.

Sądy analityczne — sądy z pojęć. — Określenie. Zawsze krzyżowanie. Sądy wyjaśniające. S zawiera się w S nie tak wyraźnie, nie tak jasno, nie z takiej ścisłością, a przecież ukryty, zawarty (implicite) (ang.)

Kartezjusz. Leibniz.

Trzeba, ażeby przedmiot był określony wyraźnie. Wtedy też zaiknie wydzielenie podziału sądów na analit. i syntet. Przy każdym bowiem sądzie będziemy mogli określić, czy jest to sąd analit. czy syntet.

Przy klasycznym podziale sądów na analit. i synt. chodzi o stosunek S do P przed osiągnięciem poznania, a nie o dowolny podmiotowo-pomiarowy.

Sąd jest syntetyczny a priori z p. w. podm.-pozn. i analityczny a posteriori z p. w. przedmiotowego.

Z nauki aprioryczne u Kanta

Kant - stąd ogólnie. możl. sądów synt. a priori ~~nie~~ zawsze [illegible] —

jeśli chodzi o mat. - do Konstr. pojęć w ogólnej naoczn. a priori, a sąd do przedmiotów.

Więc umożliwiają syntezę P i S, przyczem w sposób konieczny. Przykład:

Analizę Kon. i prz. tego sądu

Linja prosta, jako odl. najkr. m. 2 punktami. Ta cecha tkwi w podmiocie,

bierze nie podm.-pojęcia, a podm.-przedmiotu. W pojęciu się nie zawiera —

sąd więc nie jest analit. Ale tu powstaje kwestja: w czyjem pojęciu i w

jakiem pojęciu? W pojęciu linji prostej u matem. - napewno się zawiera.

Bo to pojęcie $= \overline{S} =$ prostota i krótkość. A więc trzeba sprecyzować pojęcie

podmiotu. Jeśli w kwestji sądów analit. i synt. myślimy o $\overline{S}$, to bierzemy

je jako pojęcie proste - a nie złożone | Treść pojęć {ogólne / Konw. / pojęcie przedm. (denotacja)}

Pojęcia proste i złożone. Nie wszystkim znaczeniom pojęć przysługują i nie

przysługują (sprawdz. i niesprawdz.). Sprawdz. i niesprawdz. są to niezmienne

cechy pojęcia. Natom. prostota także pojęcia proste w tym sensie, może w

miarę rozwoju poznania stać się złożonym. (mniej lub więcej pełnym)

$S < \overline{S} = (\underline{S} = S + P)$

lub Kwadrat jest prostokątny.

Dlatego nie można powiedzieć, że sąd np: złoto jest żółte - jest analitycznym.

konwencjonalnie

bo ~~na wstępie~~ czy w pojęciu denot. złota ~~nagromadzona~~ mamy pierwsze żółtości.

I mogłoby być: złoto jest żółte - sądem syntetycznym. Złoto jest

żółte jest sądem analit. tylko wtedy gdy mamy złoto ~~które jest~~ żółte —

jest żółte, sądy analit. - czy konwencji zapadły, czy [illegible] Ufikacji

Pojęcie a priori. Po wyłączeniu natywizmu powstają dwa pojęcia:

1) = Kon. i powszechne

2) niezależne od doświadczenia; trzeba dołączyć

3) " od przedmiotu, a więc czyli nie wypływa z doświadczenia czysto pojęciowy.

[1) Przykład: Linja prosta jest najkr. odl. Może być analit.
2) " : Kwadrat jest prostokątny Może być syntet.]

Całe Krytyka:

Czy przed poznaniem, przed utworzeniem sądu $S < S$, czy też dopiero po poznaniu. Po poznaniu zawsze $S < S$

[A priori — przed utw. sądu
A posteriori — po " "]

III [Sąd syntetyczny zachodzi wtedy tylko, gdy S jest pojęciem prostem
też $S^1 = S^1$ anal. " " " złożonym.]

[po ustanow. sądu / over w przedm.]: $P_1 < S^1 = (S = S + P_1) = P_1 < S + P_1$

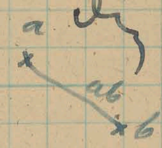
$S = S + P_1 + P_2 + \ldots P_n + \ldots$ — idea complete

$P_1 < S + P_1 + P_2 + \ldots P_n$

Jeżeli sąd jest jest ważny, to S jest wyczerpane ($S = S - P$) i sąd jest analityczny.

Sąd analityczny: $P < S+P$ albo $a < a+b$

z zasady symplifikacji

$ab < a$ (mniej gat.) a jest albo a albo b

ptak jest kręgowcem – albo ptakiem albo ssakiem

$a = a+ab$

[Wszelki sąd prosty gotowy jest analityczny: $P < S$; ale pytanie Kantowskie dotyczy nie gotowego sądu, lecz ich genezy.]

pojęcie poznające – pojęcie przedmiotu

Przez analizę przedmiotu tworzy się sąd syntetycznie. Tak utworzony sąd jest jednak już analityczny. Albowiem podmiot jego zbogacił się i jest już $S+P$, więc w nim P już się zawiera. W każdym więc utworzonym sądzie P się zawiera – każdy jest analityczny $S < P = (S+P = S)$

Arystoteles a logika i arytm.

Termin syntetyczny dotyczy właściwie nie sądu, lecz jego genezy, która może być synt. lub analityczna. Sąd gotowy zawsze jest analityczny: Praedicatum inest subjecto.

Uznajemy podział sądów na analit. i syntet. w tym znaczeniu, że dotyczy on genezy sądów:

Sąd analit. to sąd, który powstaje przez analizę pojęcia podmiotu, sąd syntetyczny w ten sposób powstać nie może.

Nie uznajemy więc def. sądu syntet. jako takiego, którego $P \not< S$.
Albowiem, kiedy sąd jest już uformowany, wtedy zawsze $P < S$, albowiem poznanie, zawarte w tym sądzie czyni $S = S + P$, a więc P istotnie zawiera się w S.

IV. Analogon akustyczne do sądów analit. i syntet.

Dlaczego akustyczne? Akust. fizyczna jako realizacja stosunków opierających (arytm.), – jako dziedzina wyższa racjonalna. Tego moment uwidocznię się również w akustyce pojęć. – Aż jej podst. z logicznemi stosunkami.

Dźwięki i tony. Tony harmoniczne.

$2 < 1 \qquad 1 = 1 + 2$

$3 < 1. \qquad 1 = 1 + 3$

$1 = 1 + 2 + 3 + 4.$

Sąd a konsonans. ~~...~~ Sąd jest konsonansem.

Dźwięki proste z tony. Widzimy w strojowi

$\overset{a}{1}$ ——— $\overset{b}{2}$

W tym przypadku w dziedzinie pojęć musimy dopiero przez analizę wydobyć pośredników a i b, – znajdujący intuicyjnie wyczuwamy tę dobrą proporcję i tę harmonię a i b. Dzieło bez zasad, intuicyjne – a mimo to prawdziwe.

V. Przechodzimy do kwestji przedmiot. zależności s. s. ap. Bierzemy

pod uwagę sądy geom. i logiczne. Są uzasadnione przez

intuicyj geom. i logiczną przedmiotów? Lecz ich wzajem. przedm.?
Kant. – oddzielnie dla geom., oddzielnie dla logiki transc.
dla geometrji – przewrót Kopernikański. Trudności rozumienia
cudów – czy przestrzeń opanowująca świat, a skoro jego
wytworem nie ulega.. Geometrji nieeukl. jako zgrzytający
niezgodn. pogl. Kantu. – Poprawka: przestrzeń musi posiadać
korektury płynące z fizyczności. Riemann i Einstein.
VI Logika u Kanta. U nas pod. z geometrją. A ich
znaczenie przedmiotowe. Zachowanie formy myśli log. i geom.
odnosząc na różn. formy poznania i życia. Usunięcie fenome-
nalizmu,

(Zenon wykazuje że wielość rzeczy, a więc pitagoreizmy prowadzą do sprzeczności)

Termin „dialektyka"

Aryst. w swym Sofiście (Diog. IX, 25) (por. Platon Parmenides 128 c) nazywa Zenona Eleatę odkrywcą dialektyki; jest to metoda dowodzenia, która nie wychodzi z przesłanek prawdziwych, lecz przyjętych przez stronę przeciwną i wykazuje sprzeczności i paradoksy do których prowadzą (Burnet 359-360).

U Arystotelesa dialektyka przeciwstawia się prawdziwej filozofii i nauce i oznacza ~~[illegible]~~ dyskusję mniemań popularnych, nie opartych o istotę danej rzeczy (τὰ ἔνδοξα) (Hamelin 55)

Definicja słowna jest definicją essencji fikcyjnej i może służyć za podstawę rozumowań dialektycznych (Hamelin 111) (przyjmuje ją tylko [illegible] (por. wyżej)) i tego formalny (dialekt.) przez

(Hamelin 226). Sylogizm jest dialektyczny, kiedy opiera się na niepewnych przesłankach)

(Ham. 227.) Dialektyka (= topika) uczy pod prawami ogólnymi nadrzędnymi poddawać przedmioty, co dotyczy jednostek. Τόποι (miejsca) to zasady ogólne, źródła pozorów wywodów

229. Analiza i krytyka ~~Wielka z opinii~~ [illegible] (dialektyka) — Sokrates i Platon według Pl. dialektyka jest sztuką zadawania pytań i dawania odpowiedzi, sztuka podziału pojęć i oglądania Idei — to jest prawdziwa filozofia

Logika dialektyczna

$(a+0)' = a' \cdot (a + a \cdot a')'$

Metafizyka dialektyczna. Pojęcie logiki dialektycznej. 1551

[Początek logiki dialektycznej. Jej rozwój]

(Stosunek logiki dialekt. do t.zw. klasycznej.

" do logiki matematycznej: algebr. i geometrycznej.

$a + a' = 1$

$a . a = 0$

Przeciwieństwa u Aryst. i Platona

Logika dial. a sprzeczność

$a < b' = aa$

Logika głębi

Kazanczyk

Carolus Bovillus (oppositorum Ars) (per Geom.) Opera kon 1510

Według Aryst. szukanie prawdy nie jest nic wspólnego ze sztuką zapytywania opinji i nie zyskuje się w Dialogach

Według Aryst. dialektyka jest nauką wyższą od erystyki i sofistyki. Teoretycznie wychodzi się z prawdopodobnych opinji, bez wyjaśniania tych innych.

zbadanie-egzamin πειραστικη (sokrat.) 1. pomoc

232. Trojakie zastosowanie dialektyki według Aryst.: 1) wprawa (w myśleniu, γυμνασία)
2) obalanie zarzutów, przyjmuje się przesłanie 3) pomoc filozofji (przedstawia aporje (antynomie))

O przeciwieństwach u Arystotelesa

Arystoteles o Antystenesie (zdania identyczne); Met. Δ 29, 1024b 32
cf. H, 3, 1043b, 23–28.

Szkoła z Megary
o Sofiście Lykofronie Phys I 2, 185b, 25
cf. Met. H, 6, 1045b, 7

Przede wsz. Kategorie rozdział 10, 11 i Metaf. I, rozdział 4

4 rodzaje opozycji:

1) sprzeczność : równy i nierówny
2) przeciwieństwo : złe – dobre
3) privatio / ἕξις : ślepota i wzrok
   [illegible] (natura)
4) (względne i [illegible]) [illegible] – [illegible]
   ἕξις spoczynek

w M. Δ rozdział 10 [illegible]: → opp. [illegible]

[Arist.] [non-Arist.] Phys. V, 3, 227a, 7–10:

1) pierwsze [illegible] generacji i zaniku (prz. [illegible] do 4)
2) stosunek granicy do środka (do 2?)

Def. Etyka Nikom. II. 8, 1108b, 33: „Przeciwnymi są terminy, maksymalnie oddalone od siebie." Poprawia to sam (M. I, 4, 1055a, 6)

Ar., mówiąc że [illegible] (przeciwstawne) są b. oddalone lecz nie przeciwne. Trzeba dodać: ἐν τῷ γένει = ἐν τῷ αὐτῷ γένει

II Wrodzaje, z materii

O [illegible] podaje Ar. Kat 6, 6a, 17: τὰ γὰρ πλεῖστον ἀλλήλων διεστηκότα τῶν ἐν τῷ αὐτῷ γένει ἐναντία ὁρίζονται."

Met I, 4 [illegible] μεγίστη διαφορά = τελεία διαφορά

Sprzeczne

ἄνθρωπος – οὐκ ἄνθρωπος = ἀπορία λογική
(indefinitum)

264 materja = 1) podmiot przemiany (substrat) ὑποκείμενον, δύναμις
M.Z.3.
2) indeterminacja
3) możliwość przeciwnego

< a jednak materja jest czemś relatywnem, względnem formy (τῶν πρός τι ἡ ὕλη Phys. II, 2, 194b, 9)
czy bez przeciwieństwa

405. [Pierwsza filozofja = teologja E. 1, 1026a, 18]

A i A' póki są oddzielne (nie połączone) niema sprzeczności
Kiedy są połączone również jej niema,
gdyż niema już w niem A i A'.

Walka jako napięcie przeciwieństw
= harmonja

a + a' jako spotęgowane a
wszechstronności – harmonja

napięcie jest to co łączy przeciw

0) [illegible] klasyczne

1) Terminy: dialektyka, Zenon, [illegible], Ruch, życie {zmiana}

{Arystot.}

11) Pojęcie dialektyki [illegible]. To nie jest przedmiot filozofji. Najwyższy [illegible]. Krytyka, egzamin opinji {Zenon} potocznych (Sokrates), [illegible] wykazywanie sprzeczności, do których prowadzą, oraz antynomij i aporyj. Dowód a rz. dialekt. – nie wywód. Topika. Dialekt. u Kanta. Erystyka, Sofistyka! Dialekt. Kanta. Logika złudy.

I) Pojęcie Dial. u Platona. = {logika} [illegible] Logika prawdy. Nauka o ideach 1) Ich połączenia i rozłączenia. Logika {zmian} genezy i rozwoju, – logika genetyczna i dynamiczna. Porówn. Platon o dialektyce.

2) Łączenie przeciwieństw.

Pitagorejczycy, [illegible] Logika jako twór połączeń i rozłączeń realnych. Metafizyka przec. i rozw. [illegible]. Metafizyka [illegible] przeciwieństw i ich synteza. Pitagor. [Pitag. przeciw. (kontrasty, [illegible])] Heraklit. [illegible] (Platon). życie harmonja. {lira i łuk} {[illegible]} Walka jako napięcie przeciwieństw i jako ich harmonja. {kompensacja} Harmonia ukryta. Dynamizm. Przechodzenie wzajem. przeciwieństw. [Ruch – rozwój.] Ich korelatywizm.

Logika dialektyczna

Logika dial. jako przedmiot logiki klasycznej Arystotelesa.

Pochodzenie terminu, Dialegein – rozmowa, dyskusja – wymiana zdań i myśli (moment ruchu, zmiany i życia).

Historja terminu, u Platona i u Arystotelesa.

1 Arystoteles Zenona uważa za twórcę dialektyki, jako metoda dowodzenia (opinji powszechnych) z przyjętych powszechnie jako twierdzeń wiecznych i wykazanie sprzeczności i prawdy, do których prowadzi (rozum. dialekt., dowód nie wprost). ~~Topika Arystotelesa.~~ Sokrates

~~Analiza~~ ~~Logiczna~~ Zadanie: ~~Sofistyka~~ Erystyka (cyzmowanie opinij):

1) nie uzasadnienie, wykazanie sprzeczności 2) wykazanie (cel jej) antynomij (sprzeczności).

Przedmiot niepewny, cel jednak ważny: oczyszczenie atm. naukowej od fałszywych opinji, krytyka poglądów błędnych. ~~Erystyka, Sofistyka~~ (Sztuka sporu, Sztuka przekonywania) (Arystotelesa rozumienie)

Dialektyka przeciwst. Ar. prawdziwej filozofji, obniża jej wartość w stos. do filozofji. Erystyka, Sofistyka. z Topiki

II Platon 1) Sztuka dobrego pytania i dobrego odpowiadania

Sztuka łączenia i rozdziału idei. Ich życie i ruch } Zyska logika: dynam., rozwojową (genetyczną)

Sztuka łączenia pojęć przeciwstawnych, antytetycznych

(Zarzewie [illegible] – Dial. właściwa

~~Przeciwieństwa z Pl. i Aryst~~

Zasada ident. (Antysthenes, Stylpo z Megary)

Pojęcie przeciwieństwa. Problemat syntezy przeciwieństw

Logika a metafizyka

Antagonizm czy tylko antyktyzm. [illegible] się w metafizyce

Pitagoreizm i Heraklit. Potem dialektyka Platona

Μεγίστων γενῶν [illegible] przyjęcia

Przedm. logiki dialekt.

[illegible]

1) Ich korrelacja, jako warunek istnienia zdrowie – choroba, rozpacz – nadzieja (ich tworzenie). Dwa aspekty [illegible]

2) Ich przechodzenie [illegible] w przeciwieństwo

Łączenie przeciwieństw [illegible] równowaga [illegible]

3) Ich walka, napięcie, harmonja. (dynamizm)

(Platona logika i dialektyka odbija to z innej strony.

Logika ruchu, genezy, dynamiki i życia

Łączenie przeciwieństw a zasady log. u Aryst

[Met. A.9, 992a, 32: ἀλλὰ γέγονε τὰ μαθήματα τοῖς νῦν ἡ φιλοσοφία. [filozofja stała się matematyką]]

Gorgias 472ab, 482c, 521de: przed [illegible] Ko opracy [illegible]

$a < a'$ $\qquad 0_a < 1_a$ $\qquad b < b'$

$b < a'$ $\qquad 0_b < 1_a$

$a + b + a'b' =$

$a + b < a'b'$

$$\frac{\begin{matrix} a < a' \\ b < b' \end{matrix}}{\begin{matrix} b < a' \\ a < b' \end{matrix}}$$

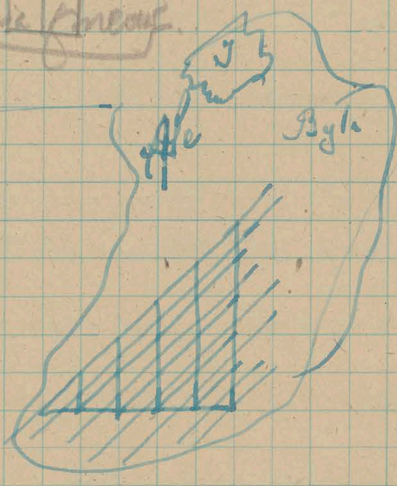
$$\frac{\begin{matrix} a < a'b' \\ b < a'b' \end{matrix}}{a + b < a'b'}$$

i życie
i śmierć
Kompensacja

Alkmeon
[illegible]
(ἰσονομία)
μοναρχία

2 harmonie ; 2 łączenie [illegible]

stat. i dyn. (walka)

11A

Ontologiczna teorja myśli i poznania

Stosunek myśli i poznania do bytu (d. c.) 5/4 3/12

i jest zależny od bytu

1) Myśl nie jest poznaniem Hume, Cornelius – nie będzie związku. Krytyka uniwersalizmu – nie było – 1210. Konwencjonalizm

2) Myśl jest związana z przedmiotem (Kant), bez niej przedmiotu [illegible]

(3) Pragmatyzm (James, Bergson) chwyty, pomysły, pom. konstrukcje

Ont. teorja = adaequatio rei et intellectus

Stosunki realne
Związki realne
Tytuły dla poznania
Form. składn. bytu
Myślowy
a+b

(Wyrażenie, że formy logiczne są formami bytowemi).

Pojęcia, sądy, wnioski (teorja sądów bytu)

Pojęcie ogólne – teorja genetyczna

Pojęcie ogólne – w przestrzeni – rozwijanie się od 0 do 1

Kantow. pogląd na stos. myśli do przedmiotu: ~~stos.~~ błąd Kanta: stos. charakt.

Konkret i abstrakt – fenomenu obiektywny. Teorja abstrakcji

Podkreślanie i spychanie. Fenotyp i ontotyp
wyróżnianie

~~[illegible]~~

~~3) abstrakcja~~

p. syntetyczny { prakt. / teoret.

p. dichotomiczny

Defin. wynik

Kant

bezkształtny

Forma / bryła, przestrzeń

$= |a| =$
$\pm a = |0.$

Ontologiczna teorja myśli i poznania

Ontologizm a idealizm i metodologizm (nawet fikcjonalizm)
Fikcjonalizm (Locke o poj. ogól.)

Krytyka uniwersaliów (środki metod.) Mache ekonomizm. Metodologizm Kanta i Cohenistów. Pragmatyzm. Cel inteligencji — poznanie, nie działanie.

Tend. antyont. oderwania myśli od przedmiotów. Czysta logika — czysta wyobr. (Hume)

3 teorje st. myśli do przedmiotów: formalno-logiczna (Hume, Russel), metodol. i pragm., ontologiczna. Istota ontol. teorji (adaequatio, ta sama twórcza, poznanie cel istot)

Teorja pojęć ogólnych. (prob. uniw. — śr. metod)

Gradacje od 0 do 1 — stopnie nowości czyli ogólności. Mach, Locke (Ek. Fikcj.)

Kant. — stos. pojęć do wyobrażeń — [illegible], pojęć do przedm.

[illegible] pojęć [illegible] [illegible]. [illegible] pojęć [illegible]

Formalizm, metodol., pragm., czysta myśl — bez więzi z przedm.

I. Antyontologiczne kierunki: 1) Hume — Russel. 2) Kant. — Pogląd jego na (pojęć od wyobrażeń) logikę formalną — sądy analit. Oderwanie myśli od rzeczywistości — zasadniczy błąd Kanta. Chęć przezwyciężenia go w log. transcend. Kopernikanizm i jego twórczość (pojęć i wyobr.). Myśl jako konstruktor św. fenom. (Dzień). Metodologizm. Pragmatyzm. Konwencjon. Fikcjonalizm.

II Problemat realności pojęć ogólnych. Konceptualizm idealistyczny.

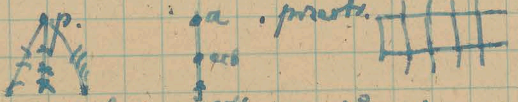
Zmysł poznający: lokalizujący, kontemplujący

Fikcjonalizm Locke'a. Ekonomizm pragmat. Macha. Próby Kanta

powiązanie myśli z bytem (obiekty fenomenalizm): pojęcie i wzrok, zmysł i rozum.

Dualizm Kantowski: pojęcia ogólne — (przestrzeń) wyobr. jednostk., początkowa struktura

także świata wygląda inna: pojęcia mają szt. pod sobą, przestrzeń w sobie;

Błąd Kanta: z p. widz. stosi te światy są cał. różne, ale czy w nich mimo protok. i anal. jakościowych, czy przestrzeń ma jakość? Ten sam stosunek konkretu do abstraktu i styl. incydencji (podpadania). Gradacja pojęć ogólnych $0 < ab < a < a+b < 1$ i jej odp. przestrzenne. Minimum pojęciowe (0) = przestrzeń. Powstaje jego jakość. Symmetryczne jakości nad obrazem.

1) Realizacja pojęć w przestrzeni (rodzajów i gatunków)

3) ~~Realizacja~~ rodz. i gatunków w rzeczyw.: rodzaje są również konkr. jak i ich gatunki. ~~Przykład~~: szereg elem. elementów. Szereg kątów. Embrjon. To co jest rozwija się, również ~~kon~~ realne, jak i rozwinięte. Ewol. (rozwinięciowa) teorja pojęć ogólnych. Pojęcia ogólne.

2) ~~Ib Poj~~ Odp. pojęć ogólnych in re: rodzaj w każdym gatunku, a więc nie tylko samodzielnie istnieje, lecz i w gatunkach (ściśle). Gatunek nie jest syntezą rodzaju i różn. gat. — ~~lecz ich syntezą~~, w której obie ulegają zmianie. Wyabstr. cech ogólnych, typowych. Kopie typów. ~~Indywiduum~~, typ. ~~Abstrakcja~~ Absorpcja. Pojęcie ogólne otrzymane przez abstrakcję z konkretu. Zapełniając (różne) cech indywidualnych, wysuwając uniwersale.

Logiczna formuła: $\left\{\begin{array}{l} b < a = (a+b=a) \\ b+c < a = (a+b+c=a) \end{array}\right\}$, gdzie różnica gat. jest słabsza od rodzaju. Wtedy konkret jest równoważny rodzajowi i występuje w roli rodzaju.

Indukcja

Przykład: typowy kupiec. Rodzaj jest też genotypem indywidualnego ontotypu

Ontotyp występuje w roli genotypu, ale przejawia się w swej oryginalnej postaci

Abstrakcja drogą, jego zapełniając, zastosuje różne indyw. Cechy domin. i recesywne.

Byt prawdziwy, naturalny i kłamliwy, sztuczny, nienaturalny: fenotyp, wysuwający pewne cechy istniejące lub wyrażający pewne cechy nieistniejące w głębi. Rzeczywistość głębi i powierzchni. Logika głębi. (Dominanty i recesje zarówno w świecie pojęciowym jak i bytu.)

III Indywiduum jako

3) Rodzaje są również konkretne, jak gatunki. Kąty (kąt w ogóle), ~~przew.~~ samo elem. Embrjon. Początek = rodzaj. Ewol. teorja pojęć ogólnych. Świat realny to świat rodzajów i gatunków, to realizacja świata uniwersaliów. / Pojęcia konkretne subst. i pojęcia składnikowe

~~Defin.~~ rodzaj + różnica gat (przew. w szeregu)

Pojęcie syntezy

I Analiza i synteza w myśli i rzeczywistości. Sądy analityczne i syntetyczne Kanta. Sąd a Konsonans. Konsonans psychiczne i fizyczne. Tony składowe.

Sąd jako synteza (stop) S : P   Logika / Dźw. psych. / Dźw. fiz.

Sąd wśród tych syntez $S ; P \Longrightarrow S + P$.

2 przypadki: 1) $P < S$ wtedy $S + P = S$ — synteza pochłaniająca, nie wzbogacająca przez

2) $P \not\subset S$ wtedy $S + P \neq S$ — synteza rozszerzająca, s. właściwa

1) to sądy analityczne 2) sądy syntetyczne

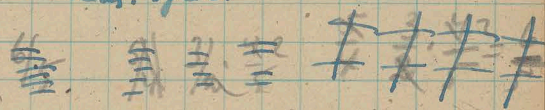
1) na zasadzie tożsamości P z częścią S

2) na zasadzie zewnętrznej zgodności, na zasadzie 3 elementu łączącego (magnetyzm)

Analogia w dz. akustycznej. Tony harmoniczne. $2 < 1$ Konsonans

1) $2 < 1$ wtedy $2 + 1 = 1$ — Kons. analit.

2) $6 \not\subset 5$ wtedy $5 + 6 = 1$ — Kons. syntet.

IV Akustyka fizyczna i psychologiczna.

ad 2) pokazać, że $6 \not\subset 5$ (5 — 5, 10, 15)

A więc synteza i analiza to nie są tylko formy poznawczo-pojęciowe, lecz struktury ontologiczne. I w świecie pojęć jedne elementy zawierają się w innych, inne nie zawierają się — tak jak w świecie bytu. Sąd to Konsonans.

Porządkowanie i rozrządzanie poznawcze: Działania logiczne (dwie syntezy i dwie analizy) — syntezy chemiczne, syntezy akustyczne. Kant nawet umysłom odmawia syntezy barwne. Synt. z konieczności

Sylogizm. Jego struktura. Związek przyczynowy. Arystoteles o przesłankach i przyczynach. Funkcje poznawcze to funkcje nie odrębne od bytowych, lecz z nimi jednorodne.

Pojęcie ogólne. Abstrakcja. Spychanie i wysuwanie na plan pierwszy. Dominowanie i recesja. Powierzchnia i głębia. Fenotyp i ontotyp.
Sąd. Synteza. Synteza pochłaniająca i rozszerzająca. Konsonans
Działania logiczne: syntetyczne i analityczne.
Sylogizm i przyczynowość.

V Syntezy pojęć przeciwnych (cf. absolutna). Arystoteles i Platon. Logika dialektyczna (Pojęcia sprzeczne – a pojęcia przeciwne). Argumenty przeciwko połączeniu pojęć sprzecznych.

Analogia z probl. pojęć ogólnych i stanow. nominalistycznym. [Różnica między pojęciami sprzecznymi a syntezą pojęć przeciwnych. Kwadrat Koło = pojęcie pozytywne (por. def. wyjaśniającą) nie [illegible], lecz logicznie niemożliwe (pojęcie tylko zadane), gdyż nie można stworzyć całości pojęciowej, w której zbiegałyby się i przetrwałyby właściwości kwadr. i koła.]

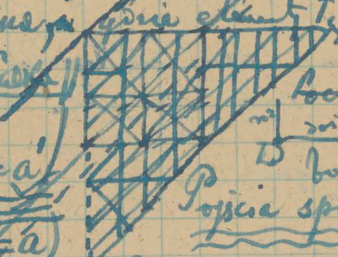
Natomiast przy syntezie pojęć przeciwnych elementy łączące się po syntezie nie powstają niezmienione, lecz powstaje nowa całość. Np. Wody. Wszystko i nic: $A + A' = (A') + A$. Coincidentia oppositorum. (Pojęcia całości)

Realne (pośrednie) syntezy elementów przeciwnych. Barwy, 2. 3. chemiczne, atomy – [illegible]. Dźwięki, rzeczy.

[Kiedy następuje synteza, nie ma już elementów przeciwnych, kiedy są elementy przeciwne, nie ma prawdziwej syntezy (w gamach).

VI Synteza (innego typu) pochł. $a < a'$. Czy logicznie możliwa? A jednak $0 < 1$.

Logika dialektyczna [illegible] elementy łączące się nie równorzędne: [illegible] i [illegible], [illegible] i [illegible].

$a < a' = (a + a' = a')$

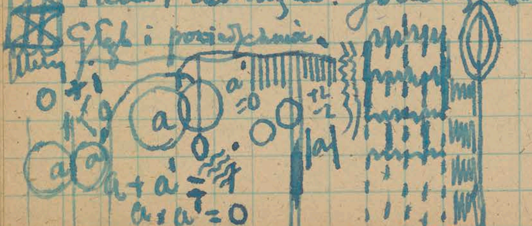
$a' < a = (a' + a = a)$

[illegible] Logiczne, Kontakt. Pojęcia spotęgowane: zdolność – choroba, mieszańce. Życie innych, życie – sąsiedztwo, itd.

Wydaje się, że logika dialekt. nie ma oparcia w realnym.

Hegel. Tollere et conservare. Przezwyciężenie (spotęgowanie), pochłanianie, zespolenie, wynoszenie, umacnianie, przygaszenie, zachowanie. Gdzie się zachowuje? W innej warstwie: fenotyp i [illegible].

Głębia i powierzchnia.

1) $a < a' = (a + a' = a')$

2) $a' < a = (a' + a = a)$

3) $a' = a' = (a < a') + (a' < a) = (a' + a = a')$

$a + a' = 1$

$a \times a' = 0$

Mendelizm. Fenotyp dziedziczności. *(nad linią: mimikraców)*

1/ Realność pojęć syntet. 0 i 1

4/ Absol. i fenomen

Odbicie w logice:

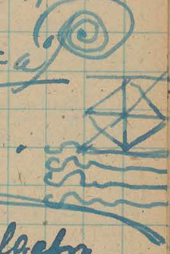
$$a \qquad a'$$
$$a + a' = a' \qquad a + a' = a'$$
$$a \quad a' \qquad a' \quad a$$

+ +   — —

Możliwość (1/4) – rozpoznajemy a + a = a. Fenotyp i genotyp.

Prawo jednotypowości i podziału genotypu: $a < a' = (a + a' = a')$

jest prawem logiki.

Freudyzm.

§ VII **Synteza 0 i 1.** Czy są tęczą. Według algebry

$0 < 1 = (0 + 1 = 1)$. A więc synteza podbarwiająca. Ta władza

w grze i geometrii i wykazuje (dwustronność) $0 = 1$. ~~Dlatego od~~ Pantogalność

tego twierdzenia. Dlaczego algebra nie widzi tej możliwości?

Spotęgowanie przedmiotowości:

Prawda i błąd w teorii zdań. Prawdopodobieństwo = 3 wartość. Rozmaite

$0_{an} + bb' = 1$ [illegible]

0 i 1. (w algebrze tylko jedno 0 i jedna 1). Najw. 0 = najw. 1.

Analogia z zespołem liczb całkowit. i elementów (element jest równy zawsze swej

negacji). 0 i 1 w syntezie nie występują w swych ostat. postaciach.

Synteza ich jest tego samego rodzaju, co i synteza $a = a'$ (na [illegible] [illegible])

Analogiczny realia: 1) a+b i a'b' w akustyce = i arytmetycznej.

2) synteza białości i czerni w różowy fenotyp

3) biały i czarny w szarość

VIII. b) Miejsce tej teorji w dziedzinie teorji poznania. Idealizm i realizm.
Uznanie elem. realnego, jako irrealnego.
Stosunek elementów idealnych (poznawczych) do realnych. Adaequatio
rei et intellectus. Spinoza. Idealny-realizm. Neutralność absolutu: Ponad i
poza ideal. i realizm byt idealno-realny.

a) Analiza w poznaniu i myśli. Bieguny syntezy. Działania dzielenie. Dodawanie i mnożenie
(Teza i łysis. Podwójne znacz. i syntezie.)
i ich odwrotności. Biegunowość i dualizm. Podwójna synteza: + i X.
Synteza przez analizę
Analiza jako droga do syntezy w X (synteza analityczna). Analiza syntetyczna przez syntezę
w rozwinięciu $\overline{a}$ na $\overline{a+b}$. Synteza w konkrecie i w abstrakcie,
w całości i wspólności. Struktura realna zwojowa (dualna): podział
(+)
światła i wielki rozwój z zarodka czy embrjonu.

	Synt.	Analiza
~~Wcis. norm.~~	+	podział norm.
Synt. zatracająca	X	wzbora podział niewi. (and. wzbogacający)

b) Teorja ontol. myśli i poznania jako dział teorji poznania, dotyczący
stosunku realizmu i idealizmu. Idealny realizm. Spinoza (Ordo et connexio).

IX. Czy metaf. pozn. apriori sięga do rzeczy s. w. sobie, do świata przyrodzonego?
Kant i metafizyka. 2 metaf. Kanta. Rozdział Kategorji i idej.
Ścisły Nowy Zakres Kategorji. ~~Ktory~~ Odrzucenie harmonji przez Kanta. Czy supranaturalizm? Na czem
polega błąd (obecność bytu i poznania niezł. ont. char. poznania). Analogja i przeciwst. zmysł i
rozsądku. Ustępstwo Kanta. Rezultat: Ktory usuwający harmonję Kant
zakłada Kopernikanizm, który jednak również wymaga harmonji.

Rozdz. (one pluralizm nazywa)

Dualizm [?] zawsze prowadzi do supranaturalizmu

X Fenomenalizm krytyczny a ontologiczny. ~~Fenomenalizm~~ objektywny a absolut. ~~Rzecz~~ Rozwinięcie absolutu 1) na elem.-absol. 2) el. abs. nie skończone. (Rzeczywistość ostateczne i pierwotne pełne i zwykle pochodne ~~zabrane~~.) [~~Tworze~~

~~Stworzenie H. W.~~]. ~~2 aspekty absolutu~~ Absolut i jego aspekty: Rozciągły i psychiczny ~~Stopień~~ (wspólne i całościowe)

~~Absoluty. Sprawy a aspekty. To zgodność wszystkiego we wspól. i całości~~] (harmonja)

((Zgodność = harmonja = paralelizm. Paralelizm a interkauzalizm.

Logika geomet. — Psychologja fizjologiczna i psychofizyka. Niema

~~przeciwieństwa m. postaciami odd.~~ wzajem. Formuła: $(a < b + b < a = (a \overset{harm}{=} b)$

W jaki sposób wiązane są aspekty z absolutem 2: przenikanie, wypełnianie, zanurzanie, i ontotyp

pochłonięcie, przyjęcie 2: $a < a' = (a + a' = a')$. Fenotyp, ~~powierzchnia~~ i głębia

1 abs.

Abstrakt i Konkret. Składnik i pełnia.

fenotyp	ontotyp
abstrakt	konkret
~~powie~~ składnik	pełnia
powierzchnia	głębie

XI Absolut pierwotny i absolut światowy.

Monizm dwustronny. Jego historja: (Hübner (Nieko Zmiana) 2) Taoizm:

Yang i Yin. Niebo i Ziemia. (Ko-Kun). Hindusi. Grecy. Spinoza (atrybuty) Schelling.

XI' (3 krotne Rozwinięcie absolutu.) V Pierwotne twory pojęć i całości (absolutu) — dwustronności (najbliższe) Anaksagoras. Prawo Stworzenia Hoene-Wrońskiego.

Harmonia, paralelizm a interkauzalizm. Stanowisk nie wszystkie.

Niema przeciwieństwa. Formuła: $a < b + b < a = (a = b) = \text{harmonja}$

wzajemny (walki) napięć i harmonje wzaj. oddziaływań. Dusza i ciało (i przedmiot)

3 el. pierwotne
4 pochodne

Elementy przejściowe (abs.) wzaj. Przenikanie na el. skończone. 4 przem.

XIII Struktury 7 i 9 elementowe jako rozpięcie przestrz. 5 el. struktury. w dz. dział.
Str. elem. absol. do światowych (odbicie i rozwinięcie).

P[illegible] – Etyka

Uniwersalia – problem

Elementy – Kategorie.

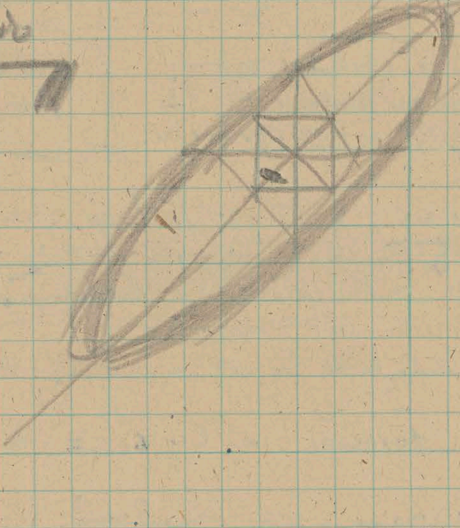
[illegible] –

[illegible] –

System i analiza Syntezy przeciwieństw –

logika dialektyczna. Istotne pojęcia a filozofia

Abstrakcyjne

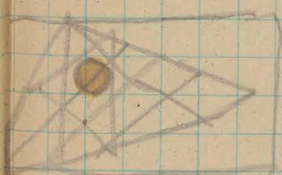
Poznanie a byt

I ~~Dwa podstawowe wielkie kierunki~~

Dwa działy filozofii teoretycznej: teoria poznania i teoria bytu (ontologia). Jak zawsze w historii. Początki w Grecji. Metafizyka przedkrytyczna. Arystoteles. Teoria poznania na drugim planie. Czasy nowożytne.

II Dwa podstawowe typy teorii poglądy: I ~~Formy~~ poznanie jest [illegible] dostosowane z form bytu — II Formy poznania i formy bytu — rozbieżne są

~~Byt prawdz.~~ Byt prawdziwy i fenomenalny. Źródła poznania

[illegible] (rozum) i zmysły. Absolutyzm

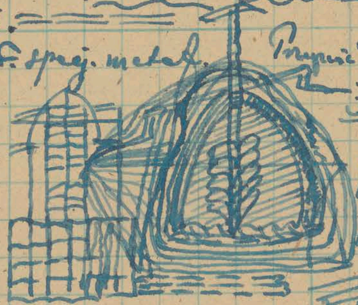
i sceptycyzm

Metafizyka a nauka

Filozoficzny moment: uzupełnienia: poziome i pionowe (uniwersalne)

Pokr. z nauką. J. J. Thomson.

Metaf. opiera jako ontologja i pok. spekul. metaf.

Przepaść między nauką i metafizyką: Kant i Bergson

Fenom. charakter nauki
pozaf. " metaf.

Pogląd Kanta: poznawa-
poza i bytu pr.

Mat. oparta o rzeczy
dotyczy ilości i cech

Bergson to samo

Określ. metafizyki.
Ontologji
~~Wiedzy~~ Wiedzy uniwersalnej.

Zasady a Kategorje
w poszcz. naukach. Kat.
uniwersalne. Zasada analogji i izomorfizmu

II cele pozn. metaf. – prawdziwości do głębi. *
dziś mogą nam dać stop. poznania **

Czy Logistyka i matematyka metaf.

bozd. Kant
Bergson

Metaf. a nauki Thomson

I. Określenie metafizyki jako nauki o zasadach uniwersalnych (ontologia)
Zasady a kategorie. Zasada racji i irracjonalizm. ~~czy to inaczej~~
Wyjście z pewnej nauki i uogólnianie. Najpierw logiki i matematyki dogmatyzm
~~Zasada głębokości.~~
II Zasada metafizyki i głębokości. Kant. Bergson.

III Matematyka klasyczna i jednoznaczna. Logika, geometria.

Logika dialektyczna

I 1) Podnurt logiki klasycznej, arystotelesowskiej. Od Platona, przez [illegible] Kuzańczyka, ~~Eckharta~~ Spinozę, Boehmego, St. Martina, Jacobiego, Schellinga do Hegla.

2) Pochodzenie wyrazu od διαλέγειν – rozmowić. Wymiana myśli, a [illegible] (dialog) gwałtowna wymiana myśli, spór. Erystyka i sofistyka. Ruch i walka.

3) Arystoteles i dialektyka. Określenie logiki Organonu. ~~Zatem jest~~ o Naturze dialektyki. Nie ma jest czyjaś prawdziwy [illegible], czy [illegible] może być pewny dla nej pomocą. Jako ćwiczenie jej przedmiot: badanie krytyczne opinii potocznych (ἔνδοξα). Pożytek tego, jako wstęp do filozofii: 1) wprawa ćwiczenie (gymnasia) i [illegible] myśli 2) wykazywanie sprzeczności w zdań. przeciw. 3) wyk. paradoksów i aporij, do których prowadzą. Ad 2) sylogizmy z nieprawnych przesłanek. Zenon przeciwny dialektyk.

4) • Dialektyka u Platona. Logika – λέγειν καὶ διαλέγειν. Ruch, zmiana, sprzeczności. 1) łączenie i rozłączenie. 1) logika [illegible] połączeń i rozłączeń. Skąd powstała, jaka jest jej metaf. mag. Emped. Anaks. Demokryt. = łącz. i rozł. metafiz Genialna 2) Przeciw. ~~[illegible]~~ Konc. Platona, dotycząca st. logiki do świata.

2) Przeciw i ich synteza. Pitagoras, Heraklit. Przeciw. pitag. – i ich synteza stat. Heraklit, metaf. walki i połączeń przeciw. w walce. 3 momenty: 1) wzajemny [illegible] przeciw. 2) ruch rozwój w przeciw. [illegible] – śmierć; rozpadanie się; [illegible] w a 3) Synteza w walce i harm.: ὁ κόσμος τὸ ξὸν καὶ λόγος. (μετέχειν pojęć – idei). ~~Anaksagoras~~: ἐν παντὶ πάντα

II 5) Logika dial. Platona 1) rozwinięta drzewa i boskie o przyr. gat. i rodz. (Sprawozdanie) [illegible] (ἓν καὶ πολλά)

2) Podanie filebu 3) [illegible] ~~[illegible]~~. w O = [illegible] jedność i dwójka nieokreślona. ↓ rozwinięcie (λόγος) = geneza. Genetyczne pojęcie ogólności.

Cechy logiki dialektycznej. Ruch, przeciwieństwa, łączenie się ich.

Logika dialekt. a prawo sprzeczności i wyłączonego środka (sformułowane jako przyczyna, obiektywnie) Aryst. i Plat.

Wzięł:

Nie wyłączonego środka, lecz istniejącego środka i ambiwalencja, neutralizacja, zadatkowanie

Nie wyłączonych przeciw., lecz połączonych przeciw.: $a + a' = (a') + a$ (wszystko i nic) obopólnie[illegible] się [illegible]

Przykłady: moralny, niemoralny (amoralny), porusz. się na prawo, por. się na lewo [illegible]

Partie polit. Dwustronność (centrum), bezstronność (4) 31

{ Sprzeczności zastrzidlny wszystkiego, gdybyśmy łącząc a i a' przypuścili, że po połączeniu trwają w niezmienionej postaci. Ale tak nie jest: gdy są połączone [je ignorujemy. Pojęcia się rozwijają w połączeniu]. Atomy i jony. [Barwy: biała i czarna. Eleatyzm i heraklityzm.

Coincidentia oppositorum

Komédie II

Logika dialektyczna a logika matematyczna. Hegla teza, antyteza i synteza. Sprzeczności u Hegla. Sprzeczności w świecie. Wrogi stosunek do logiki Hegla logiki Arystot. i log. matem. Nasza logika dial.

1) hemidialektyczna $a < a'$, $a' < a$, $b' < b'$, $b' < b$.

$aa' = 0$. $a + a' = 1$ $(a+b)(a'+b') + (a'+b)(a+b') = 1$.

Ad oculos

$0 < 1$: negacja w pozycji i $0 = 1$

1 Struktura rozwinięć tetrachotomia a'

$a' = a'.a.1 = a'.a.a'.1 = a'.a.(a+a')$

$a.a'$

2) Elementy biegunowe i negatywne

$aa' < a'$

$a' < aa'$

$(a+b)' = a'b' = (a+b')$

$(a'+b)$

$(a'+b')$

(Akustyka
Freud
Mendel)

II

Genotyp i genotyp ujawnione

Zło powstała i jej źródła. [A + A nie może być w rezultacie w niezm. postaci

[AA' musi być w przejawionym zjawisku

Logika dial. a logika sprzeczności

Pojęcia dial. (sprzęgowane) $a + a'$

$a' < a + a < a'$

$(a = a')$

II Platon. Rozwój z nieokreśloności, z dwójki nieokreślonej. Geneza pojęcia ogólności. Rozwijanie.

Podanie Fiteba.

Przeciwieństwo i sprzeczność. Zasady podstawowe logiki. Hegel. Stosunek logiki tradycyjnej do log. dial. · Zasada sprzeczności. $a+a' = (a')+a$ – neutralizacja

przedtylny pozytywnie

Sprzeczność tylny, gdy nie tylko w syntezie

= Zasada połączonych przeciwieństw = neutralność – poza wszystko a i a'

$+a+(-a)=0$

a i $-a$ się znoszą

Zasada ustalającego środka $(aa')=0$ [geneza

Zmiana = ciągłość

Pojęcie [illegible]. Zmiany w syntezie.

Czy w a+[illegible] a? } Eleatyzm i heraklityzm.

Całość i część. Psychologja całości (postaci, synteza psychol. Wundta. (całość i agregat)

Wszystko i nic

Atomy i formy.

Przykład 4 moraln. Kant. kategor. charakter

Algebra logiki: Dialekt. matematyczna

1) $a+a'=1$; $aa'=0$

Teorja zbiorów a teorja nauk. Synteza " a byt "

(to drugie o wiele lepiej i ściślej [illegible])

Algebra logiki nie zna [illegible] wyraź[illegible] podstawowe

Hölder przeglądu [illegible] prawdziwości tych twierdzeń w stosunku do klas (1 jako uniwersum, a i a' dopeł.) a [illegible] w stosunku do dowodów

2) $0 < 1$. Maximum i minimum. Drugie studjum dialektyczne.

III Cztery gatunki – tetrachotomja; Dwustronność, bezwz.

4 charaktery Ribota.

Przykład: Kanta rygoryzm i latitudynaryzm. 4 [illegible] moralne.

Partje polityczne. 4 rasy

Początki dialektyki u Kanta. Hegla teza, antyteza i synteza. Układ kategoryj

Niedostateczność logiki klasycznej. Hegel. Triady sprzeczności. Już widzimy ich niedostateczność. U nas 2 syntezy. Jak je nazywamy. Logika matem. jej stosunek do log. dial. Hegla

Momenty dialektyczne w logice matem. algebrze logiki

Algebra logiki | $a+a'=1$, $aa'=0$. prawda i fałsz $0<1$ [$0=1$]

Rozmaite rodzaje Syntez – dopełn. (harm.) i walki. 32. Panlogika i

→ $a + a' = 1$ jej podział

Całość ujęcia
Niezwykłość jego ogólność

III → 4 gatunki. Przykład Ribota. Przykład Kanta. [Momenty dial. u Kanta – 3 Kategorji. Hegel. Triady. Zarzuty przeciw Heglowi.

~~Fantast.~~ 1) Pochodność w Kategorji. 4) Uznawanie sprzeczności. Niedost. Hegla]

Niedostateczność logiki Klas. i ~~niedost.~~ niepotrz. Hegla.] Logika Klasyczna jest logiką uproszczoną: uważa że świat dzieli się podzielić na A i nie A, lecz w tym nie-a jest również aa' ukryte. A wszak między a i non a jest część wspólna najczęściej ~~nie~~ aa', która bynajmniej nie koniecznie jest niczem. Ulogiczne to nie być!

[A i non-A – Krzyżują się. [Pocz. z góry] Momenta dial. u Kanta. Hegel]

nie można ich oczyszczać wzajemnie mięszaniny.

Podział panlogiki

I

I^a

I^b

II właściwe dialektyka.

II^a

II^b

mają a
a+(a.a')aa'
a i a' (non-a),
mają wspólne aa' ~~…~~
i nie są ko. odrębne

Stosunek log. kl. do Hegla.

44 g. IV. Momenty dial. z log. klasycznej.

Hemid. logiki 1) Człony g. aktualn.

IV. Geomet. logiki. Podstawowy diagramat: 2) $a + a' = 1$, $b + b' = 1$

$0 < 1$ i $0 = 1'$ oraz 3) $(a'b + ab') + (a'b' + ab) = 1$. Znaczenie

jedność danej negacji 4) $[0 = 1]$ Możliwe działa

tej syntezy pozycji z negacji (ad oculos) Trudność tu

zawarta. 2 Wartości. Prze $[0 = 1]$ po tej syntezie 0 i 1 nie są

(zmodyfikowane) oraz $[a = 1]$

pierwotnie elementami. Systemy chemiczne, fizyczne i logiczne.

Jedność B. $a < a'$

P. N. D. Big

V. 5) Biegun i negacja. 4 działanie. Barwy. Negacja i dualność 0 i 1

6) 10 elem. Struktura absolutna. Elem. najprostsze dialektyczne. Str. dialekt.

VI $a < a$. Pojęcie dialektyczne. Potęgi.

0 minimum - negacja
" i forma

σ

$0_{aa'}$

$0_{bb'}$ - przejście

1

$1_{aa'}$

$1_{bb'}$ przejście

a

a' b'

a'

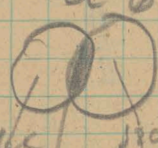
b

0 { ziemia mat.
[płodne zacz. formy
powszechne zacz. mat.]
1 { ogień forma

Yin - zenit
Yang - tato

$a < b' = b < a'$

a b

ptak ssak ab

Krzyżowanie

$ab < a$

$a + a' = 1$

Vert. 32